
DE ZALVING

DOOR WILLEM DE MÉRODE

Hun oogen laaiden als een vlam,
Toen zij de feestzaal binnenkwam,
En, een geknakte roos, zoo teêr,
Zeeg aan de voeten van den Heer.

Is dit die vroolijke vorstin,
De meesteres van de min,
Die in een vuil verscheurd habijt
Zich aan Zijn voeten wringt en schreit?

Haar oog dat fonkelde van lust,
Is door veel weenens uitgebluscht.
En, o, haar heet begeerde mond
Kust nu de steenen, daar Hij stond.

Hun liefde, die haar heeft vermoeid,
Haar liefde, die hen heeft verschroeid,
Al de oude lust die haar benart,
Welt, bitter water, uit haar hart.

't Was of zij zelf te breken scheen
Toen zij de flesch brak op het steen,
En dauwend met de nardus viel
En geurde tot Hem op haar ziel.

O liefde, bovenmenselijk groot,
Die zich durft storten in den dood,
En spreekt: wat Gij ook wilt en doet,
'k Wil wat Gij wilt, want dat is goed.

Men staart en hoort onaangedaan,
En mort: wat laat Hij haar begaan.
En grimlacht als zij 't haar ontbindt
En streelend om zijn voeten windt.

Toornig en stil ziet Hij rondom,
De haat versmeult, de schimp wordt st
Toen, liefderijk is Zijn gezicht,
Heeft Hij de ellendige opgericht.

Hij sprak: wat kwelt gij deze vrouw
Uw deugd is grooter dan haar rouw
Is u vergeven, wijl gij badt?
Haar méér, zij heeft méér liefgehad

Uw kwaad was karig wijl uw bloed
Koud vloot door uw verkild gemoe
Zij heeft gezondigd als niet één,
Maar ook in rouwen staat ze alleen.

God, Die haar nood kent en uw list
Heeft al haar zonden weggewischt.
Maar weet, dat hij die zich verstou
Op strenge deugd, zijn zonden hou

Toen zei Hij zacht tot haar: ga hee
In liefde dien Uw Heer alleen!
En nog eens, allen hoorden 't stil,
'k Vergeef u, om uw liefdes wil!